Ομιλία περί Ταφής και Αναστάσεως του Κυρίου (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Απριλίου, 2017

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(Ματθ. 27, 62- 28, 10)

«*Την δε επομένην ημέραν, μετά την Παρασκευήν, συνεκεντρώθησαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι εις τον Πιλάτον και του είπαν· Κύριε, ενεθυμήθημεν ότι εκείνος ο πλάνος είπεν, όταν ακόμη εζούσε, μετά τρεις ημέρας θα αναστηθώ. Δώσε λοιπόν διαταγήν να ασφαλισθή ο τάφος έως την τρίτην ημέραν, μήπως έλθουν οι μαθηταί Του και τον κλέψουν και ειπούν εις τον λαόν ότι ανεστήθη από τους νεκρούς, οπότε η τελευταία αυτή απάτη θα είναι χειροτέρα από την πρώτη*»

Παντού **η πλάνη συγκρούεται με τον εαυτό της και άθελά της συνηγορεί υπέρ της αληθείας**. Πρόσεξε όμως. Έπρεπε να πιστευθή ότι απέθανεν, ότι ετάφη και ότι ανέστη. Και όλα αυτά γίνονται από τους εχθρούς. Κύτταξε λοιπόν ότι τα λόγια αυτά βεβαιώνουν όλα αυτά. «*Ενεθυμήθημεν*», λέγει, «*ότι εκείνος ο πλάνος είπεν ενώ ακόμη εζούσεν*»· άρα απέθανεν· «*Ότι μετά από τρεις ημέρας θα αναστηθώ. Δώσε λοιπόν διαταγήν να σφραγισθή ο τάφος*»· άρα ετάφη· «*Μήπως έλθουν οι μαθηταί του και τον κλέψουν*». Άρα, εάν ο τάφος σφραγισθή δε θα γίνη καμμία απάτη. Δεν έγινε λοιπόν. Επομένως **η απόδειξις της αναστάσεως, με όσα επροτείνατε σεις, έγινεν αναντίρρητος**. Διότι αφού εσφραγίσθη, δεν συνέβη καμμία απάτη. Εάν δε δεν έγινε καμμία απάτη, ευρέθη όμως κενός ο τάφος, είναι φανερόν ότι ανέστη σαφώς και αναντιρρήτως.

Είδες ότι και **χωρίς να το θέλουν υποστηρίζουν την απόδειξιν της αληθείας;** Συ δε κάνε μου την χάριν να προσέξης την **φιλαλήθειαν των μαθητών**· ότι δεν αποκρύπτουν τίποτε από όσα λέγουν οι εχθροί, και όταν ακόμη λέγουν πράγματα υβριστικά. Να που τον ονομάζουν και πλάνον και αυτοί δεν το αποσιωπούν. Αυτά δε δείχνουν και την σκληρότητα εκείνων, αφού ούτε με τον θάνατον απέβαλαν την οργήν, και αυτών την απλότητα και φιλαλήθειαν.

Αξίζει δε να αναζητήσωμεν και τούτο, που είπεν ότι «*μετά τρεις ημέρας θα αναστηθώ;*» Διότι δεν θα το εύρη κανείς πουθενά να λέγεται τόσον σαφώς, εκτός από το παράδειγμα του Ιωνά. Ώστε λοιπόν εγνώριζαν αυτά που έλεγαν και ηθελημένως τα παραποιούσαν. Τι απαντά δε ο Πιλάτος; «*Έχετε φρουράν, ασφαλίσατέ τον όπως*

γνωρίζετε. Και τον ησφάλησαν σφραγίσαντες τον λίθον μαζί με την φρουράν». **Διατί αφήνει μόνους τους στρατιώτας να τον σφραγίσουν;** Διότι, επειδή είχε μάθει τα σχετικά με Αυτόν, δεν ήθελε πλέον να συμπράξη με αυτούς. Αλλά διά να απαλλαγή από αυτά ανέχεται και τούτο και λέγει· Σφραγίσατέ τον όπως θέλετε σεις, διά να μη ημπορήτε να κατηγορήτε άλλους. Διότι εάν τον εσφράγιζαν μόνοι οι στρατιώται, θα ημπορούσαν να ειπούν (αν και θα ήσαν απίθανα και ψευδή όσα θα έλεγαν, αλλ' όμως, όπως εις τα άλλα έδειχναν αναισχυντίαν, έτσι θα ημπορούσαν να ειπούν και εις την περίπτωσιν αυτήν), ότι οι στρατιώται επιτρέψαντες να κλαπή το σώμα, έδωσαν το δικαίωμα εις τους μαθητάς να πλάσουν το κήρυγμα της αναστάσεως. Τώρα όμως που οι ίδιοι εσφράγισαν τον τάφον, ούτε αυτό ημπορούν να ειπούν.

Είδες πώς **πασχίζουν άθελά τους υπέρ της αληθείας;** Διότι αυτοί προσήλθαν εις τον Πιλάτον, αυτοί εζήτησαν να ασφαλισθή ο τάφος, αυτοί τον εσφράγισαν μαζί με την φρουράν, ώστε να είναι κατήγοροι και ελεγκταί των εαυτών των. Αν και **πότε θα ημπορούσαν να τον κλέψουν;** Το Σάββατον; Και **με ποίον τρόπον**, αφού ούτε να εξέλθουν ήτο δυνατόν; Εάν πάλιν παρέβαιναν τον νόμον, πώς θα ετόλμων να εξέλθουν αυτοί οι τόσον δειλοί; Πώς ακόμη θα ημπορούσαν να πείσουν το πλήθος; Τί θα έλεγαν; Τί θα έκαναν; Με ποίαν διάθεσιν θα ετάσσοντο με το μέρος του νεκρού; Ποίαν επί τέλους αντιμισθίαν θα επερίμεναν; Ποίαν ανταμοιβήν; Ενώ ακόμη ήτο ζωντανός, και μόνον όταν τον είδαν να συλλαμβάνεται, έφυγαν. Και θα ωμιλούσαν με θάρρος μετά τον θάνατόν Του υπέρ Αυτού εάν δεν είχεν αναστηθή;

Και πώς θα ημπορούσαν αυτά να δικαιολογηθούν; Διότι ότι **ούτε εσκέφθησαν ούτε ημπορούσαν να πλάσουν μίαν ανάστασιν η οποία δεν έγινεν**, είναι φανερόν από τα εξής: Πολλά τους είχεν ειπεί και συνεχώς τους έλεγε περί της αναστάσεως, όπως είπαν και αυτοί οι ίδιοι ότι «μετά τρεις ημέρας θα αναστηθώ». Εάν όμως δεν ανίστατο, είναι ολοφάνερον ότι, επειδή αυτοί είχαν απατηθή και είχαν παρασυρθή εξ αιτίας Του εις πόλεμον προς ολόκληρον το έθνος, και είχαν μείνει χωρίς οικογένειαν και χωρίς πατρίδα, θα τον απεστρέφοντο και δεν θα ήθελαν να του προσδώσουν τοιαύτην δόξαν, καθόσον είχαν απατηθή και είχαν περιέλθει εις έσχατον κίνδυνον δι΄ Αυτόν.

Ότι δε **δεν θα ημπορούσαν, εάν η ανάστασις δεν ήτο αληθινή, να την πλάσουν**, αυτό δεν χρειάζεται ούτε απόδειξιν. Διότι εις τι θα εβασίζοντο; Εις την δεινότητα των λόγων; Αλλ' αυτοί ήσαν πιο αμαθείς από όλους. Μήπως εις τα πολλά τους χρήματα; Αλλ' αυτοί δεν είχαν ούτε ράβδον ούτε υποδήματα. Μήπως εις την ευγενή καταγωγήν των; Αλλ' αυτοί ήσαν άσημοι και κατήγοντο από ασήμους γονείς. Μήπως εις την μεγάλην πατρίδα των; Αλλά κατήγοντο από ασήμαντα χωριά. Μήπως εις τον μεγάλον αριθμόν των; Αλλά δεν ήσαν περισσότεροι από ένδεκα και αυτοί μάλιστα διεσπαρμένοι. Μήπως εις τας υποσχέσεις του Διδασκάλου των; Ποίας; Διότι εάν δεν ανίστατο, ούτε εκείναι θα ήσαν δι' αυτούς αξιόπιστοι.

Πώς δε θα υπέφεραν τον μαινόμενον όχλον; Διότι εάν ο κορυφαίος από αυτούς δεν άντεξε τον λόγον της θυρωρού που ήτο γυναίκα, όλοι δε οι υπόλοιποι όταν τον είδαν δεμένον διεσκορπίσθησαν, πώς θα διενοούντο να τρέξουν εις τα πέρατα της οικουμένης και να σπείρουν το φανταστικόν κήρυγμα της αναστάσεως; Διότι, εάν ο μεν πρώτος δεν αντέστη εις την απειλήν της γυναικός, οι δε άλλοι ούτε εις την θέαν της δεσμεύσεως, πώς ημπορούσαν να αντισταθούν εις βασιλείς και άρχοντας και πλήθη, όπου υπήρχαν ξίφη και τηγάνια και κάμινοι και μυρίου είδους θανατώσεως καθημερινώς, εάν δεν εδέχοντο την δύναμιν και την τόνωσιν του αναστάντος; Τόσα και τοιούτου είδους θαύματα είχαν γίνει και τίποτε από αυτά δεν εσεβάσθησαν οι Ιουδαίοι, αλλά εσταύρωσαν Αυτόν που τα έκαμεν· και θα έλεγαν εις αυτούς απλώς να πιστεύσουν εις την ανάστασιν; Δεν είναι δυνατά αυτά, δεν είναι αλλά **μόνον η δύναμις του αναστάντος τα έκαμεν**.

Κάνε μου δε την χάριν να προσέξης την καταγέλαστον **απάτην** των. «*Ενεθημήθημεν*», λέγει, «*ότι εκείνος ο πλάνος είπεν όταν ακόμη εζούσεν, ότι μετά από τρεις ημέρας θα αναστηθώ*». Και **εφ' όσον ήτο πλάνος και εκαυχάτο ψευδώς, διατί εφοβήθητε και τρέχετε τριγύρω και δείχνετε τόσην βιασύνην;** Φοβούμεθα, λέγει, μήπως Τον κλέψουν οι μαθηταί και εξαπατήσουν τα πλήθη. Αν και βεβαίως απεδείχθη ότι ο φόβος των αυτός δεν είχε κανένα λόγον, αλλά η κακία είναι πράγμα φιλόνεικον και αναιδές και επιχειρεί και τα παράλογα. Έτσι παρακαλούν να ασφαλισθή ο τάφος επί τρεις ημέρας, ωσάν να ηγωνίζοντο περί αποφάσεων, και θέλοντες να δείξουν ότι και πριν από αυτό ότι είναι πλάνος, δι' αυτό επεκτείνουν την κακίαν των μέχρι του τάφου.

Διά τούτο ακριβώς ανεστήθη ενωρίτερα, διά να μη λέγουν ότι διεψεύσθη και ότι εκλάπη. Διότι αυτό μεν, το να αναστηθή ενωρίτερα, δεν επέτρεπε κατηγορίαν, ενώ το να αναστηθή βραδύτερον, ήτο γεμάτον υποψίας. Διότι, εάν δεν ανίστατο τότε, όταν εκάθηντο αυτοί εκεί και εφύλασσαν τον τάφον, αλλά όταν θα ανεχώρουν μετά τρεις ημέρας, θα είχαν κάτι να ισχυρισθούν και να αντείπουν, έστω και ανοήτως. Δι' αυτό λοιπόν τους επρόλαβε. Διότι έπρεπε καθώς εκάθηντο κοντά εις τον τάφον και τον εφύλασσαν να γίνη η ανάστασις. Επίσης έπρεπε να γίνη εντός των τριών ημερών, διότι εάν εγίνετο όταν παρήρχοντο αυταί και ανεχώρουν, θα εθεωρείτο ύποπτον το πράγμα. **Δι' αυτό και επέτρεψε να σφραγίσουν τον τάφον όπως ήθελαν και στρατιώται εφύλασσαν**.

Και δεν τους έμελε που έκαναν αυτά εις ημέραν Σαββάτου και ότι ειργάζοντο, αλλά μόνον εις ένα πράγμα απέβλεπαν, την πονηρίαν των, πώς δηλαδή θα επικρατήσουν με αυτήν, πράγμα το οποίον ήτο δείγμα εσχάτης μωρίας και φόβου ο οποίος τους ετάρασσε δυνατά. Διότι **αυτοί οι οποίοι Τον συνέλαβαν ζωντανόν, τον εφοβούντο νεκρόν**. Αν και, εάν ήτο απλός άνθρωπος, έπρεπε να έχουν θάρρος. Αλλά διά να μάθουν ότι και όταν ήτο ζωντανός **με την θέλησίν Του έπαθε αυτά τα οποία έπαθεν**, ετοποθετήθη και η σφραγίς και ο λίθος και η φρουρά, και δεν

ημπόρεσαν να τον κρατήσουν. Με όλα αυτά ένα πράγμα μόνον επιτυγχάνεται, να γίνη γνωστή δημοσία η ταφή και έτσι να πιστευθή η ανάστασις. Διότι και στρατιώται εφύλασσαν και οι Ιουδαίοι εκάθηντο πλησίον.

«*Αργά δε το Σάββατον, μόλις ήρχισε να φωτίζη η πρώτη ημέρα της εβδομάδος, ήλθεν η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία διά να ιδούν τον τάφον. Και τότε έγινε μεγάλος σεισμός, διότι ένας άγγελος του Κυρίου κατέβη από τον ουρανόν και αφού επλησίασεν απεκύλισε τον λίθον από την θύραν του μνήματος και εκάθητο επάνω εις αυτόν. Το πρόσωπόν του δε ήτο ωσάν αστραπή και το ένδυμά του λευκόν ωσάν το χιόνι*». **Μετά την ανάστασιν ήλθεν ο άγγελος. Διατί λοιπόν ήλθε και εσήκωσε τον λίθον;** Διά τας γυναίκας. Διότι αυταί τον είδαν τότε εις τον τάφον. Διά να πιστεύσουν λοιπόν ότι ανεστήθη, βλέπουν τον τάφον να είναι άδειος από το σώμα. Δι' αυτό εσήκωσε τον λίθον, δι' αυτό έγινε και σεισμός, διά να ξυπνήσουν και να σηκωθούν. Διότι είχαν έλθει διά να βάλουν έλαιον και αυτά εγίνοντο κατά την διάρκειαν της νυκτός και ήτο φυσικόν μερικαί να έχουν αποκοιμηθή.

Και ένεκα τίνος και **διατί λέγει· «*Μη φοβείσθε εσείς*»;** Πρώτα τας απαλλάσει από τον φόβον και έπειτα ομιλεί περί της αναστάσεως. Και το «εσείς» περιέχει πολύ μεγάλην τιμήν και δείχνει ότι η εσχάτη τιμωρία αναμένει εκείνους που διέπραξαν όσα απετόλμησαν, εάν δεν μετανοήσουν. Λέγει δηλαδή, δεν πρέπει σεις να φοβήσθε, αλλά εκείνοι που Τον εσταύρωσαν.

Αφού τας απήλλαξε λοιπόν από τον φόβον, και με τα λόγια και με την εμφάνισίν του (διότι και η εμφάνισίς του ήτο χαρωπή, εφ΄ όσον έφερε τέτοιαν χαρμόσυνον αγγελίαν), επρόσθεσε λέγων «*γνωρίζω ότι ζητείτε τον Ιησούν τον εσταυρωμένον*». Και δεν εντρέπεται να Τον αποκαλή εσταυρωμένον, διότι **αυτό ήτο η απαρχή των αγαθών**. «*Ανέστη*». Από πού είναι φανερόν; «*όπως είπεν*». Ώστε και αν δυσπιστήτε εις εμέ, λέγει, θυμηθείτε τα λόγια Εκείνου και έτσι ούτε εις εμέ, θα δυσπιστήσετε.

Έπειτα ακολουθεί και **άλλη απόδειξις**· «*Ελάτε να ιδήτε τον τόπον όπου ευρίσκετο*». Δι' αυτό εσήκωσε τον λίθον, ώστε και από αυτό να πάρουν αυταί απόδειξιν. «*Και να ειπήτε εις τους μαθητάς, ότι θα τον ιδήτε εις την Γαλιλαίαν*». Και με άλλα τας προετοιμάζει να διαδώσουν το χαρμόσυνον μήνυμα, πράγμα το οποίον τας κάνει να πιστεύσουν καλύτερα. Και καλώς είπεν «*εις την Γαλιλαίαν*», απαλλάσσων από ενοχλήσεις και κινδύνους, ώστε να μη παρεμποδίση ο φόβος την πίστιν των.

«*Και εβγήκαν από το μνήμα με φόβον και με χαράν*». **Διατί άραγε;** Διότι είδαν καταπληκτικόν και παράδοξον πράγμα, κενόν τον τάφον, όπου προηγουμένως τον είχαν ιδεί να τοποθετήται. Δι' αυτό και τας ωδήγησε να ιδούν, διά να γίνουν μάρτυρες και των δύο, και του ενταφιασμού και της αναστάσεως. Διότι κατενόουν ότι κανείς δεν ημπορούσε να Τον πάρη, αφού εφύλασσαν τόσοι στρατιώται, εάν δεν

ανέστησεν ο ίδιος τον εαυτόν Του. Δι' αυτό και χαίρονται και απορούν και αμοίβονται για την τόσην παραμονήν των, με το να ιδούν πρώται και να διακηρύξουν όχι μόνον όσα ελέχθησαν, αλλά και όσα ωράθησαν.

Όταν λοιπόν εξήλθαν με φόβον και χαράν *«τας συνήντησεν ο Ιησούς και είπε· **χαίρεται**. Αυταί δε έπιασαν τα πόδια Του»*. Και αφού έτρεξαν πλησίον του με μεγάλην χαράν, έλαβαν και διά της αφής απόδειξιν και διαβεβαίωσιν της αναστάσεως. «*Και τον επροσκύνησαν*». Τι τους λέγει δε Εκείνος; «*Μη φοβάσθε*». Και **αυτός δηλαδή εκδιώκει τον φόβον των και προετοιμάζει την οδόν διά την πίστιν**. «*Αλλά πηγαίνετε και να ειπήτε εις τους αδελφούς μου να αναχωρήσουν εις την Γαλιλαίαν· και εκεί θα με ιδούν*». Πρόσεξε ότι και Αυτός διά μέσου αυτών κηρύσσει εις τους μαθητάς το χαρμόσυνον άγγελμα, πράγμα το οποίον ανέφερα πολλές φορές, τιμών και αναθέτων χρηστάς ελπίδας εις το γένος, που κατ' εξοχήν είχε περιφρονηθή και θεραπεύων το ασθενές φύλον.

Μήπως κανείς από σας θα ήθελε να ευρίσκετο εις την θέσιν των και να κρατήση τα πόδια του Ιησού; Ημπορείτε και τώρα όσοι θέλετε, όχι μόνον τα πόδια και τα χέρια, αλλά ακόμη και την ιεράν εκείνην κεφαλήν να αγκαλιάσετε, συμμετέχοντες εις τα φρικτά μυστήρια με καθαράν συνείδησιν. Και όχι μόνον εδώ, αλλά και κατ' εκείνην την ημέραν θα τον ιδήτε να έρχεται με την απερίγραπτον εκείνην δόξαν και με το πλήθος των αγγέλων, εάν θελήσετε να γίνετε φιλάνθρωποι. Και θα ακούσετε όχι μόνον τα λόγια αυτά, όπως το «*χαίρετε*», αλλά και τα άλλα· «*Ελάτε οι ευλογημένοι από τον Πατέρα μου, κληρονομήσατε την βασιλείαν η οποία είναι ητοιμασμένη προς χάριν σας από τον καιρόν της δημιουργίας*» (Ματθ. 25, 34).

Γίνετε λοιπόν φιλάνθρωποι, διά να ακούσετε αυτά και σεις αι χρυσοφορεμέναι γυναίκες, αι οποίαι είδατε την διαδρομήν των γυναικών αυτών, αφού **αποβάλετε έστω και καθυστερημένα την αρρώστιαν της επιθυμίας των χρυσαφικών**. Εις τρόπον ώστε, εάν θαυμάζετε τας γυναίκας, **να αντικαταστήσετε τα κοσμήματα που φορείτε με την ελεημοσύνην**. Ειπέ μου, ποιον είναι το όφελος αυτών των πολυτίμων λίθων και των χρυσοκεντήτων ενδυμάτων; Χαίρεται μ' αυτά, ισχυρίζεται, η ψυχή και ευφραίνεται.

Εγώ σε ερώτησα ποιον είναι το κέρδος ενώ **συ μου ανέφερες την ζημίαν**. Διότι **δεν υπάρχει χειρότερον πράγμα από το να ασχολήσθε με αυτά και να χαίρεσθε και να προσηλώνεσθε εις αυτά**. Μάλιστα **η φοβερά αυτή δουλεία γίνεται ακόμη πιο οδυνηρά, όταν κανείς, ενώ καθίσταται δούλος, χαίρεται**. Διότι **διά ποίον από τα πνευματικά πράγματα θα ενδιαφερθή ποτέ όπως πρέπει και πότε θα περιγελάση όπως αξίζει τα βιωτικά πράγματα, αυτή η οποία νομίζει ότι είναι άξιον χαράς το να είναι δεμένη με χρυσόν;** Διότι **αυτός που μένει εις το δεσμωτήριον και ευχαριστείται, ποτέ δεν θα**

θελήση να απαλλαγή, όπως και αυτή εδώ. Αλλ' επειδή έχει γίνει αιχμάλωτος αυτής της κακής επιθυμίας, δεν ανέχεται ούτε φωνήν πνευματικήν να ακούση με όσην χρειάζεται επιθυμίαν και προθυμίαν, από φόβον μήπως αλλάξη ασχολίαν.

Ειπέ μου λοιπόν ποιον είναι το κέρδος αυτών των κοσμημάτων και αυτής της μωρίας; Ευχαριστούμαι, λέγει. Πάλιν όμως μου ανέφερες την ζημίαν και την καταστροφήν. Αλλά απολαμβάνω και πολλάς τιμάς, λέγει, από εκείνους που με βλέπουν. Και τι σημαίνει αυτό; Διότι αυτό είναι άλλη αιτία διαφθοράς, όταν ωθή εις αλαζονείαν και εις ανοησίαν. Έλα λοιπόν, αφού εσύ δεν ανέφερες το κέρδος, ανέξου εμένα να σου διηγηθώ τας ζημίας.

Ποίαι λοιπόν είναι αι ζημίαι που προκύπτουν από αυτά; η φροντίς, η οποία είναι μεγαλυτέρα από την ευχαρίστησιν. Δι' αυτό, πολλοί από εκείνους που βλέπουν, με αυτά τα παχύτερα ευχαριστιούνται περισσότερον, παρά συ η οποία τα φορείς. Διότι συ καλλωπίζεσαι με φροντίδα, ενώ εκείνοι χωρίς αυτήν δίνουν τροφήν εις τους οφθαλμούς των. Άλλη πάλιν ζημία είναι ότι ταπεινώνεται η ψυχή και συκοφαντείται από παντού. Διότι όσαι είναι κοντά, πληγωθείσαι οπλίζονται εναντίον των ανδρών των και σου ανάπτουν φοβερούς πολέμους. Μαζί με αυτά ζημία είναι και το ότι δαπανάς όλον τον ελεύθερον χρόνον σου και όλας τας φροντίδας σου προς τον σκοπόν αυτόν, ότι δεν επιδίδεσαι πάρα πολύ εις τα πνευματικά κατορθώματα, ότι γεμίζεις από **αλαζονείαν** και ανοησίαν και **ματαιοδοξίαν**, ότι προσηλώνεσαι εις την γην και μαδιέσαι, και αντί να είσαι αετός, γίνεσαι σκύλος και χοίρος. Διότι έπαψες να βλέπης προς τον ουρανόν και να πετάς και όπως οι χοίροι κυττάζεις κάτω, περιεργαζομένη μέταλλα και κοιλώματα και κάμνουσα την ψυχήν σου άνανδρον και ανελευθέραν.

Αλλά περιφέρεσαι εμφανιζομένη εις όσους ευρίσκονται εις την αγοράν; Δι' αυτό ακριβώς δεν έπρεπε να χρυσοφορής, διά να μη γίνεσαι δημόσιον θέαμα και ανοίγης τα στόματα πολλών φιλοκατηγόρων. Διότι κανείς από όσους συναναστρέφεσαι δεν σε θαυμάζει, αλλά σε κοροϊδεύουν ως φιλάρεσκον, ως αλαζόνα, ως γυναίκα αισθησιακήν. Και εις την εκκλησίαν εάν εισέλθης, θα εξέλθης χωρίς να λάβης τίποτε, εκτός από άπειρα σκώμματα και κακολογίας και κατάρας, όχι μόνον από εκείνους που σε βλέπουν, αλλά και από τον προφήτην. Διότι αμέσως μόλις σε ιδή ο μεγαλοφωνότατος **προφήτης Ησαΐας** θα φωνάξη «*Τα εξής λέγει ο Κύριος εις τας θυγατέρας της Σιών αι οποίαι άρχουν· επειδή βαδίζουν με τεντωμένον τον τράχηλον και με νεύματα των οφθαλμών, και κατά το βάδισμα των ποδιών των σύρουν τους χιτώνας των και συγχρόνως παίζουν με τα πόδια των· θα ξεσκεπάση ο Κύριος τον διάκοσμόν των και αντί της ευχαρίστου οσμής θα γίνη σκόνη, θα τας ζώση δε με σχοινί αντί ζώνης*» (Ησ. 3, 16, 17 και 24).

Αυτά απειλούνται εναντίον σου, εξ αιτίας του καλλωπισμού. Διότι δεν ελέχθησαν μόνον εναντίον εκείνων αυτά, αλλά προς κάθε γυναίκαν η οποία τας

μιμείται. Και ο **Παύλος** όμως μαζί με εκείνον εμφανίζεται κατήγορος λέγων εις τον Τιμόθεον να συστήση εις τας γυναίκας «*να στολίζωνται όχι με πλέξιμο των μαλλιών, ή με χρυσά κοσμήματα ή μαργαριτάρια ή με πολυτελή φορέματα*» (Α' Τιμ. 2, 9). Ώστε παντού η πολυτελής εμφάνησις είναι βλαβερά, ιδιαιτέρως μάλιστα όταν εισέρχεσαι εις την εκκλησίαν, όταν περνάς μέσα από τους πτωχούς. Διότι εάν επιθυμούσες να κατηγορήσης τον εαυτόν σου πάρα πολύ, δεν θα εχρησιμοποιούσες άλλην εμφάνισιν, παρά αυτό το προσωπείον της σκληρότητος και της απανθρωπίας.

Σκέψου λοιπόν πόσας πεινασμένας κοιλίας προσπερνάς με αυτήν την περιβολήν, πόσα γυμνωμένα σώματα με αυτήν την σατανικήν εμφάνισιν. **Σκέψου πόσον καλύτερον είναι να διατρέφης πεινασμένας ψυχάς, παρά να διατρυπάς το κάτω μέρος των αυτιών σου και να κρεμάς τας τροφάς μυρίων πτωχών αλόγιστα και μάταια!** Μήπως ο πλούτος αποτελεί εγκώμιον; Μήπως το να φορής χρυσοκέντητα είναι έπαινος; **Ακόμη και αν προήρχοντο αυτά που φορείς από τιμίους κόπους, και πάλιν θα ήτο πολύ μεγάλη κατηγορία αυτό που κάμνεις**. Όταν μάλιστα προέρχωνται από αδικίαν, φαντάσου πόσον περισσότερον.

Αλλά αγαπάς τους επαίνους και την δόξαν; Βγάλε λοιπόν αυτήν την γελοίαν αμφίεσιν και τότε θα σε θαυμάσουν όλοι· τότε και δόξαν θα απολαύσης και καθαράν ευχαρίστησιν, ακριβώς όπως τώρα είσαι γεμάτη από σκώμματα, δημιουργούσα από αυτά εις βάρος σου πολλάς αφορμάς στενοχωρίας. Διότι εάν κάποιο από αυτά πέση, σκέψου πόσα κακά δημιουργούνται από αυτό. Πόσαι υπηρέτριαι θα μαστιγωθούν, πόσοι άνδρες θα ενοχληθούν, πόσοι θα οδηγηθούν εις τα δικαστήρια, πόσοι θα κλεισθούν εις την φυλακήν. Και δικαστήρια εξ αιτίας αυτού, και προσαγωγαί εις δίκην και μύριαι από παντού κατάραι και κατηγορίαι, της γυναικός από τον άνδρα, του ανδρός από τους φίλους, της ψυχής από τον εαυτόν της.

Ας υποθέσωμεν όμως ότι δεν χάνονται. Αν και αυτό δεν είναι καθόλου εύκολον, αλλά και να ακόμη διασωθούν διά παντός, και όταν διασώζωνται πάλιν προκαλούν πολλήν μέριμναν και φροντίδα και δυσαρέσκειαν, και κέρδος κανένα. Διότι ποίον έσοδον γίνεται από αυτά εις την οικίαν; Ποίον όφελος εις αυτήν που τα φορεί; Όφελος βέβαια κανένα, αλλά πολλή ακαταστασία και κατηγορία από παντού. **Πώς θα ημπορέσης να φιλήσης και να κρατήσης τα πόδια του Χριστού, έτσι όπως είσαι στολισμένη; Αυτόν τον στολισμόν Εκείνος τον αποστρέφεται.** Δι' αυτό κατεδέχθη να γεννηθή εις την οικίαν του μαραγκού, ή μάλλον ούτε εις εκείνην την οικίαν, αλλά εις καλύβην και φάτνην.

Πώς λοιπόν θα δυνηθής να Τον ιδής, χωρίς να έχης ωραιότητα η οποία του είναι ποθητή, χωρίς να φορής στολισμόν αξιαγάπητον εις Αυτόν, αλλά μισητόν; Διότι εκείνος που Τον πλησιάζει δεν πρέπει να καλλωπίζεται με τέτοια ιμάτια, αλλά **να ενδύεται με αρετήν**. Σκέψου τι είναι επί τέλους αυτό το χρυσάφι.

Τίποτε άλλο παρά χώμα και στάχτη. Βάλε νερό και θα γίνη πηλός. Σκέψου και δοκίμασε εντροπήν διότι κάνεις τον πηλόν κύριον και αφήνεις τα πάντα και κάθεσαι κοντά του και τον φορείς παντού και τον περιφέρεις και όταν ακόμη εισέρχεσαι εις την εκκλησίαν, όπου προ παντός έπρεπε να τον αποφεύγης. Διότι η εκκλησία δεν εκτίσθη δι' αυτό, διά να επιδεικνύης εις αυτήν τον πλούτον αυτόν, αλλά τον πνευματικόν πλούτον.

Συ όμως καλλωπίζεις τον εαυτόν σου από κάθε άποψιν μιμουμένη τας γυναίκας του θεάτρου και φορείς με αφθονίαν αυτά τα καταγέλαστα φρύγανα, ωσάν να εισέρχεσαι εις πομπήν. Ακριβώς δι' αυτό εις πολλούς προκαλείται καταστροφή, και όταν τελειώση η εκκλησία, εις τας οικίας, εις τα τραπέζια, θα ακούση κανείς αυτά να διηγούνται οι περισσότεροι. Διότι αντί να συζητούν ότι αυτό και αυτό είπεν ο προφήτης και ο Απόστολος, σχολιάζουν την πολυτέλειαν των ενδυμάτων, το μέγεθος των πολυτίμων λίθων και όλην την άλλην ασχημοσύνην εκείνων που φορούν αυτά.

Αυτά και σας κάνουν αδρανείς προς την ελεημοσύνην, και εκείνους που κατοικούν μαζί σας. Διότι καμμία από σας δεν θα επροτιμούσεν εύκολα να σπάση κάποιο από τα χρυσαφικά αυτά και να θρέψη ένα πεινασμένον. Όταν δε κι η ιδία θα επροτιμούσες να ευρεθής εις στενοχωρίαν, παρά να ιδής αυτά να θραύωνται εις δύο, πώς θα ημπορούσες να θρέψης άλλον με αυτά; Διότι **αι περισσότεραι διάκεινται προς αυτά ως προς έμψυχα και όχι κατώτερα από ό,τι προς τα παιδιά των**.

Μακρυά από εδώ κάτι τέτοιο, λέγει. Δείξατέ το μου λοιπόν αυτό, δείξετέ το με τα έργα, διότι τώρα τουλάχιστον βλέπω τα αντίθετα. Διότι ποίος ποτέ από εκείνους που έχουν κυριευθή πάρα πολύ από αυτό το πάθος, έλυωσεν αυτά διά να γλυτώση από τον θάνατον την ψυχήν ενός παιδιού; Και διατί λέγω παιδιού; Ποίος εξηγόρασε με αυτά την ιδικήν του ψυχήν όταν εχάνετο; Αντιθέτως μάλιστα **οι περισσότεροι καθημερινώς την πωλούν εξ αιτίας αυτών**. Και **εάν μεν τους εύρη σωματική ασθένεια κάνουν τα πάντα. Όταν όμως βλέπουν την ψυχήν να διαφθείρεται, δεν κάνουν τίποτε τέτοιο**, αλλά παραμελούν και τους απογόνους και την ψυχήν των, μόνον και μόνον διά να παραμένουν αυτά δια μέσου του χρόνου. Και συ μεν φορείς μυρίων ταλάντων χρυσαφικά, ενώ το μέλος του Χριστού δεν έχει ούτε την απόλαυσιν της αναγκαίας τροφής. Αλλ' ο μεν κοινός όλων Δεσπότης, και του ουρανού, και αυτών που ευρίσκονται εις τους ουρανούς, προσέφερε και την πνευματικήν τράπεζαν εις όλους εξ ίσου· ενώ συ δεν προσφέρεις εις Αυτόν ούτε αυτά που καταστρέφονται, διά να μείνης δεμένη συνεχώς με τας φοβεράς αυτάς αλυσίδας.

Από εδώ προέρχονται τα μύρια κακά. Από εδώ προέρχονται αι πορνείαι των ανδρών, όταν αντί να τους προετοιμάζετε να υπομένουν, τους εκπαιδεύετε να χαίρωνται με αυτά, με τα οποία στολίζονται αι γυναίκες που πορνεύονται. Δι' αυτό και νικώνται γρήγορα. Διότι εάν τον εξεπαίδευες αυτά μεν να τα παραβλέπη, να χαίρεται δε με την σωφροσύνην, την ευλάβειαν, την ταπεινοφροσύνην, δεν θα εσκλαβώνετο εύκολα από

τα πτερά της πορνείας. Διότι έτσι ημπορεί να στολισθή η πόρνη και ακόμη περισσότερον· με εκείνα όμως όχι πια. Συνήθεσέ τον λοιπόν να χαίρεται με αυτόν τον στολισμόν, τον οποίον δεν ημπορεί να τον εύρη εις την πόρνην. Πώς δε θα τον οδηγήσης εις αυτήν την συνήθειαν; Εάν αφαιρέσης αυτόν τον στολισμόν και φορέσης εκείνον. Έτσι και ο άνδρας θα βρίσκεται εν ασφαλεία και συ θα εκτιμάσαι και ο Θεός θα σας λυπηθή και όλοι οι άνθρωποι θα σας θαυμάζουν και τα μελλοντικά αγαθά θα επιτύχετε, με την χάριν και φιλανθρωπίαν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, εις τον οποίον ανήκει η δόξα και η δύναμις αιωνίως. Αμήν.

(Πηγή ηλ. κειμένου: ppu.org.cy, Η/Υ επιμέλεια, Σοφίας Μερκούρη)